ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 16ης Δεκεμβρίου 1970*

Αντικείμενο της υποθέσεως:

Ερμηνεία του άρθρου 37, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΟΚ.

Διατακτικό της αποφάσεως:

Φόρος εισπραττόμενος κατά την εισαγωγή προϊόντων προελεύσεως άλλων κρατών μελών, που συνδέεται με κρατικό μονοπώλιο και ο οποίος εφαρμόζεται για πρώτη φορά μετά την έναρξη της ισχύος της Συνθήκης, δεν αποτελεί παράβαση του άρθρου 37, παράγραφος 2, εφόσον η είσπραξή του πλήττει το εισαγόμενο προϊόν εξίσου με το υπαγόμενο στο μονοπώλιο εγχώριο προϊόν.

Πρόταση του γενικού εισαγγελέα:

1. Το άρθρο 37, παράγραφος 2, της Συνθήκης αποτελεί στο σύνολό του κοινοτική διάταξη που μπορεί να παρέχει στους πολίτες δικαιώματα, τα οποία τα εθνικά δικαστήρια πρέπει να προστατεύσουν.

2. Το άρθρο 37, παράγραφος 2, της Συνθήκης, αν και απαγορεύει κάθε νέα δυσμενή διάκριση ως προς τους όρους εφοδιασμού και διαθέσεως ή κάθε μέτρο που περιορίζει την ισχύ των άρθρων περί καταργήσεως των δασμών και των ποσοτικών περιορισμών μεταξύ των κρατών μελών, εντούτοις δεν εμποδίζει την κατάργηση μιας διακρίσεως η οποία υπήρχε σε βάρος των ημεδαπών παραγωγών.

3. Η επέκταση ενός φόρου μονοπωλίου και σε άλλα προϊόντα δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει ως αποκλειστικό σκοπό την κατάργηση διακρίσεως εις

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

βάρος των εγχωρίων προϊόντων παρά μόνο αν, αφενός, δεν καταλήγει σε υψηλότερη επιβάρυνση των εισαγομένων προϊόντων σε σχέση με εκείνη που επιβάλλεται άμεσα ή έμμεσα στα ομοειδή εγχώρια προϊόντα και αν, αφετέρου, δεν έχει ως συνέπεια την έμμεση προστασία άλλων εγχωρίων προϊόντων.